

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZ LAPJA * VIII. ÉVFOLYAM 1. SZÁM * 2000. KARÁCSONY HAVA * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL:

- * Millenniumi zászlóátadás * Karácsony * Levél az Olvasóhoz * Búcsúzás *
- * Mint a gyermek anyja kebelére * Radostyáni telefonkönyv *
- * Tanítóink életéről * A Magvető * Sírhely illetve sírbontási árak temetőnkben *
- * Magyar szemmel: Levél a frontról * Romon virág * Egyházközségi hírek, hirdetések *

**ÁLDOTT, BOLDOG, BÉKÉS, KEGYELEMTELJES
KARÁCSONYT KÍVÁNUNK, ÉS REMÉNYTELI ÚJ
ÉVEZREDET A KEGYES MAGYAR OLVASÓNAK!**

Millenniumi zászlónk átadásakor a templom előtt

Soós Vivien Panna, Kiss Norbert, Molnár Béla, Gyöngyösi István gondnok, Kós Jenő presbiter, N. Szabó György presbiter, Várady Zsolt lelkipásztor, Lukács Anita

Dömötör Tibor: Karácsony

Mi várjuk
Az Istent
Harcban
Mennydörgésben
Élőket

Pusztító
Gyilkos
Földrengésben.
Ő eljött
Békében

Csendben
Gyermektestben,
Hogy vele élhessünk
Egykor
A mennyekben.

Levél az Olvasóhoz!

A huszadik század és a második évezred utolsó évének utolsó napjai perognak immár – kinek lassú cammogással, kinek tovaröppenő pillanatok vágta szőnyegével – a vén idő nagy homokóráján. Akik az Úrsten kegyelméből itt maradtunk még, egy évvel újból közelebb kerültünk az örökkévalósághoz. *É* hogy az adatott időt hogyan használtuk? „Boldog, ki csendes lélekkel, és nem könnyező szemekkel tekinthet vissza folyására, ki, ha magát megkérdezi, belső örömmel érezi, hogy szolgált az jobbulására, hogy ment mind az ismeretlen elől, mind a szeretetlen. Boldog, kinek nem kell szánni elvesztett idejét s bűnni megbecsülhetetlen óráit, kinek hív emlékezeti előbe nem helyozteti helyrehozhatatlan hibáit. Ki az időt megbecsülte, a hivatkozást kerülte.” – énekeljük esztendő fordultán az időben változó, más-más arcokból álló, de mégis a sok idők változandósága felett is megmaradó krisztusi gyülekezetben.

*K*egyes Olvasó, Istennek Krisztusban megváltott Gyermek! Bátoran tekints előre, holnapodba, jövődödbe, mert életedet egy mindeneknél hatalmasabb kéz őrülmezt, vezeti.

*F*elcsésem nagyapja nyolcvanadik születésnapján élote tapasztalata alapján írt az élet értelméről, céljáról, megemlékezett a már elköltözöttekről, gyermekkorai Szatmárnémetijéről s búcsúzott egyben itt maradó szeretteitől. Nem volt beteg. De megérezte, hamarosan neki is mennie kell minden élet útján. Bár hét múlva elköltözött. Így summázta hosszú, szép, küzdelmekkel teljes életét: „*H*ála legyen a jó Istennek érte. *H*ála. 80 év! *N*égyig gondolva – végig élve újra – hosszú! és egyben rövid is. *E*gy-egy szakasza „igen hosszú”, egy-egy szakasza „pillanatulnyinak” tűnik! *A* kegyetlen és az áldás vállalkozása!!!..., de talán így jó!, így jut az ember bölcs szívhez és jut el az élet céljához. *A*z örök, bölcs cölnek megfelelően: mindig a jóra törekedni! *S*zerető szív, jól végzett munka és megelégedés!... minden körülmény között!... *A* 80ik születés napon gondoltunk az egész családuink tagjaira... az „elköltözöttek”-re is! *I*stenem!!!... a két drága testvérre,... drága jó Szüleinkre, Nagyszüleinkre... *S*zatmárnémetire! *D*ujkóóra!... a jó Isten – hiszem! – megsegít bennünket! *H*iszem!... *E*n tudom!!! *D*ezettünk!..., ezért mindig nyugodt vagyok!... *L*egyetek nyugodtak. *Ö*rüljétek az életnek, a kapott életnek... olyan keretek között, ami van! *I*gen: ami van!... mindig van minnek örülni! ... a kis öröm is, öröm! *A*z egészség is... a meleg szoba is!...”

*A*djon nekünk Istenünk a kis dolgokban is örvendezni tudó hálás és vidám szívet, buzgóságot Krisztus gyülekezetében, az Életben helytállásra, szerető szívet, imádságos lelket, élő hitet, megelégedettséget és gyönyörködést az elvégzett jó munkában. *T*eremjétek azért jó gyümölcsöket Isten dicsőségére! *E*sak *A*ltala vezethetünk a jövődödbe is az áldás és az élet útján!

KARÁCSONY ÜZENETE

Olvasandó: Lukács evangéliuma 1:48-53, 2:1-14

Tud-e nekünk valami újat mondani a karácsonyi történet? Hiszen számtalanszor hallottuk már, oda-vissza el tudnánk mondani, ismerjük minden apró részletét a kis Jézus születésének körülményeitől kezdve a vígan éneklő angyali seregekig. Jól ismerjük, sokszor hallottuk már, de megértettük-e, hogy milyen üzenetet hordoz? Megható és romantikus történet, de felfedezzük-e, hogy hová esik benne a hangsúly? Mindent elmondott már nekünk, vagy van még valami, amit nem facsartunk ki belőle? Talán egy kissé meglepőnek találjátok, de úgy vélem, hogy ez a Lukács evangéliumában olvasható karácsonyi történet az emberi méltóság megőrzéséről (is) szól.

Ebben a világban, amelyben élünk, az számít nagynak, akinek hatalom van a kezében, és eléri azt, amit akar anélkül, hogy ehhez mások előtt térdelnie kellene csúsznia. Az számít nagynak, akinek pénze, pozíciója és tekintélye van, akinek nem kell fejet hajtania mások előtt, de előtte sokan fejet hajtanak. Némelyeknek megadatik ez a nagyság, mások csak álmokat szövögetnek róla. Amikor azonban Isten országa beteszi a lábát ebbe a világba, fenekestől felforgat mindent. *„Hatalmasokat dönt le trónjukról, és megalázottakat emel fel”* – ahogy Mária énekében olvassuk. Akit megérint az Isten országa, aki megsejt valamit Isten jelenlétéből, az rádöbben a tekintély és a hatalom mulandóságára.

Erről szól a karácsonyi történet. Jézus Krisztusban Isten országa belépett a mi világunkba és fenekestül felforgatta a dolgokat. Ugyanis nem dicsőségben jött, nem királyi pompával és ellenállhatatlan hatalommal, hanem bepólyált csecsemőként egy jászolban. Nem az impériumnak, a római birodalomnak az egyik palotájában látta meg a napvilágot, hanem egy istállóban. Nem különböző rendű és rangú méltóságok előkelő társaságában, hanem állatok között. Isten ezzel egyértelműen a szegények, az ínségben lévők a gyengék és kiszolgáltatottak mellett tette le a garast, és elutasította az erő és hatalom ideológiáját. Erről szól Mária éneke és a karácsonyi történet is. A hatalmasok trónjának ledöntéséről és a megalázottak felemeléséről. E világ rendjének fejrallításáról. A döllyfősöket alázatra, az alázatosokat büszkeségre neveli. *„Ne romboljátok szét mások emberi méltóságát”* – sugallja, *„és ne hagyjátok veszni a saját méltóságotokat sem!”* *„Ne kényszerítsetek másokat térdre, de azt se engedjétek, hogy benneteket bárki is térdencsúszó életformára kárhoztasson!”* Ez nemcsak a Magnificatnak, Mária magasztaló énekének a mondanivalója, hanem a karácsonyi történetnek is, amelyben Isten a névtelenség homályában maradó szegény pásztorokat szólítja meg, nem pedig a név szerint is említett hatalmasságokat: Augustus császárt és Quirinius császári helytartót.

Amikor hatalmaskodni akarunk mások felett, és a tekintélyünket fitogtatni, jusson eszünkbe, hogy Isten megítéli a felfuvalkodottakat és döllyfősöket. Amikor rád taposnak és megaláznak, amikor nem vesznek emberszámba és meg akarnak fosztani attól, ami emberi méltóságodból még megmaradt, gondolj arra, hogy Isten Jézus Krisztusban sorsközösséget vállalt veled visszaadva ezzel méltóságodat egyszer s mindenkorra, bármi történjék is veled. Amikor gögösen lenézek másokat, vagy amikor engem néznek le megvetően, Isten Igéje helyreteszi a gondolkodásmódomat, megtanít a helyes önértékelésre, arra, hogy ne legyek döllyfős az alázatosokkal, és ne alázatoskodjak a döllyfősöknek.

Ezt az üzenetet hordozza a karácsonyi történet Lukács evangéliumában, ezt a leckét kell megtanulnunk – itt az egyházban különösképpen is –, hogy az embereket ne a pénzük vagy a társadalmi ranglétrán elfoglalt pozíciójuk szerint értékeljük, mert Isten országában, amely ma rajtunk – az egyházon – keresztül akar belépni a világba, másfajta értékrend van érvényben. Ezt az értékrendet tanulgatjuk az evangéliumokból, ebből valósítunk meg valamit karácsony este, ha nemcsak kapni, hanem adni, ajándékozni is akarunk; és ezt próbáljuk megvalósítani egész életünkben is Krisztus példáját követve. Ámen.

Búcsúzás

Búcsúzni mindig fájó esemény. Búcsúzni valakitől vagy valamitől, ami vagy aki nekünk kedves volt, akit vagy amit szerettünk, az elmúlást juttatja eszünkbe. Az én búcsúm az idő múlására figyelmeztetett, arra, hogy számba vegyem aktív életem eseményeit, eredményeit.

1999 decemberében községünkben a hagyományhoz híven megrendezték az idősök napját. Ezen az ünnepségen vettem búcsút közéleti tevékenységemtől. Azok közé a dolgozók közé tartoztam, akik szerették a munkájukat. A tanítást, a népművelést, a könyvtár vezetését hivatásomnak tekintettem, s meggyőződésem volt, hogy mindezt az emberek, a falu érdekében teszem.

Nem panaszkodhatom, mert a hivatalos elismerés sem maradt el. Számos dokumentum, oklevél bizonyítja, hogy bár, csak egy kis faluban dolgoztam, az Országos Pedagógiai Intézet is felfigyelt munkámra, 1973-ban felkért az Intézet, tegyünk javaslatot az első osztályosok osztályozásának megváltoztatására. Az én javaslatomat helyesnek ítélték, én ezért miniszteri dicséretben részesültem. A tanítói munkám mellett kezdettől fogva foglalkoztam népműveléssel, a könyvtárral, színjátszó csoportokkal, pávakörrel is. Járási, megyei versenyeken jó helyezéseket értünk el. 1986-ban ezért a népművelésért is megkaptam a miniszteri dicséretet.

1991-ben pedig az oklevelem megszerzésének 50. éves évfordulóján arany oklevelet nyertem, amelyet életművem elismerésül Miskolcon adtak át ünnepélyes keretek között.

Elismerést, dicséretet soha nem vártam és kértem. De jól esett, hogy egy-egy alkalommal a szóbeli vagy írásbeli elismerések megerősítettek abban, hogy jó úton járok. Ezek voltak azok a kilométer-kövek, amelyek egyrészt arra készítettek, hogy számba vegyem eddigi munkámat, másrészt lelkesítettek a további munkára.

De mindennél többet ért számomra az emberek bizalma, melyet lépten-nyomon tapasztaltam felnőttek és gyermekek részéről egyaránt. Csak egy példát említek e bizalom megnyilvánulásaként. Parasznyán tanítottam, amikor egy idős bácsi megszólított az utcán, és azt kérdezte, meddig fogok még tanítani. Már nem sokáig – feleltem –, mert nyugdíjba készülök. Csak legalább addig tessék még tanítani, ameddig az unokám iskolás lesz, mert nagyon eleven, és félek, hogy majd nem tanul, nem fogad szót. Hozzám került az unoka, s valóban eleinte kezelhetetlennek tűnt, de csak azért, mert eszes gyerek lévén nem kötötték le a kapott feladatok. Tehát több feladatot adtam neki, így nem volt gond a fegyelmezéssel sem. A dicséret, az elismerés megerősítette önbizalmát, mert mindig érezte, hogy megbízom benne, és többet várok tőle, mint a többitől. Ma már református lelkészként ő is az emberek lelki gondozását tartja hivatásának. Ez csak egy példa a sok közül, ami a pedagógus munka fontosságát bizonyítja.

Axel Munthe írja, aki orvos volt, a San Michele című regényében: Mi a bizalom? Hol támad? A fejben? Vagy a szívben? Szemmel meglátható? Szóval kimondható? Nem tudom. Csak azt tudom, hogy sem könyvből, sem a betegágyánál nem lehet megtanulni. Bűvös kincs, melyet a születés jogán elér az egyik ember, és sohasem kap meg a másik. Ez a bizalom volt munkám igazi jutalma, nekem is.

Szívemből óhajtom, hogy átlépve a 2000. évbe az emberek felismerik majd a hivatását szerető orvosok, pedagógusok, lelkészek társadalmat formáló munkájának jelentőségét. Ehhez azonban az szükséges, hogy az emberek tudatában helyes értékrend alakuljon ki, amely éppen olyan fontosnak tartja az ember eszének és szívének kiművelését, mint az egészséges életre való nevelést vagy az anyagi biztonság megteremtését.

„Mint a gyermek anyja kebelére”

Őszülő hajú, meglett emberek állnak a szegedi Tisza-hídon, perog a könnyük, kezükben koszorú, a korláton nemzetiszínű szalag. Mintha a Szózat szavai remegnének a jelenet fölött ama nagy sírról, hol nemzet sülyyed el. Végig fel a Felső-Tiszáig hasonló a kép. Folyónk, a halott.

Apám 1909-ben született, s még akkor járt iskolába, amikor azt tanították, hogy a Tisza a legmagyarabb folyó, mert itthon ered és itthon torkollik a Dunába. Hol van már ez az idő? Talán Adynak a nyakas kálvinizmusból is fakadó küldetéses vétőjával kiálthatnánk meg a süket és befalazott szószékű Európának, hogy az első és második világháborús békeszerződésekkel nemcsak el-
lenünk, nemcsak egy ország és a történelem, hanem az isteni rendeltetésű természet ellen is vétkezett.

Ravasz László 1918 őszén, az összeomlásokor azt írja ökumenikus pásztorlevelében: „Bizonyosra vesszük, hogy az a Nyugat, amelynek civilizációját századokon keresztül vérünk hullásával saját hátramaradásunk árán védelmeztünk meg, nem fizethet azzal, hogy a civilizáció nevében elalélt testünk elevenen feldarabolja.”

„De azzal fizetett” – tette hozzá később rezignáltan a pásztorlevélhez a püspök az emlékezéseit őrző kötetben.

Soha nem volt ilyen alkalmunk, mint most, a természeti gyász óráiban, hogy elmondjuk az ellenünk fordult döntések valós fájdalmait. A sebek kikiáltásába mindig belehallottak valami melléközöngét azok, akiknek nem volt érdeke s ma sem az – az igazság meghallása. A két világháború között az irredentizmust, a második világháború után a nacionalizmust. Fél évszázadra aztán politikai és katonai falat építettek körénk a hallgatás, a némaság tégláiból.

E torokszorító tragédiával most jött el az alkalom, hogy politikainak minősíthető felhangok nélkül elmondhassuk: nem egy aranymosó vállalat felelőtlensége, nem is Románia irányunkban már annyiszor megmutatkozott cinizmusa a fő ok itt, hanem Trianon. Mert ott van mindennek a mélye. A történelmi kataklizmát innentől kezdve nem keverhetjük össze a napi politikai taktikázással!

Európának ez a legnagyobb vízi katasztrófája, mióta történelmet írunk. Őseink úgy települtek le a Kárpát-medencében, hogy a Duna kivételével jelentősebb folyóvizeinknek szinte mindegyike a haza határain belül eredt. Most szinte egyik se. Évtizedek óta ömlik ránk a szenny. A gazdasági előny másoké. Miénk a veszedelem és a szenvedés. A Felső-Tisza folyásánál élők a megmondható, hogy az utóbbi években is hányszor vágták át a gátakat a trianoni határokon túl. Hogyan zúdult a sokszor emberi tetemeket is sodró víz a mezőkön és szántóföldeken át, s hogyan öntötte el hátulról a magyarországi falvakat.

Ha Európa eddig nem volt érzékeny a történelemre és az emberi panasza, hátha megüti a szívét a megmerevedett halak látványa, a pusztuló madaraké, a tiszavirágzás apró kérészeié. A Szamos, a Tisza halott. Évtizedekbe kerülhet újjáélesztésük. De olyanok már sohasem lesznek, amilyenek évezredekben át voltak.

Most kellene okosan érvelnie a nemzetközi fórumokon a kormánynak, valamennyi történelmi egyháznak, a természetvédő egyesületeknek, a tudomány embereinek. A remény sohasem veszhet el!

„Ott, hol a kis Túr siet beléje, / Mint a gyermek anyja kebelére”, ott, a Tisza partján, a szatmári tájakon, s le egészen a déli határig, sőt azon is túl, magyarok sokasága – legalább kétmillió ember – akik nem tudhatják, miből élnek meg holnap. A folyó volt az élete. Az államnak és az egyháznak ebben is múlhatatlan feladata van. Meg kell találni a túlélés, a megújulás módozatait.

Mesélik, hogy amikor a Trianonba tartó Apponyi Albert vonata utolérte a magyar gyerekeket hollandiai táborozásra szállító szerelvényt, a gyerekek az ablakon kihajolva a Himnuszt énekelték az agg politikusnak. Aki csendesen visszasüppedt a székébe, és hangtalanul zokogott.

Mi már nem zokoghatunk. Mi már csak a remény hangját próbálghatjuk. Abban a hitben, hogy a Tisza-vidék református templomaiban mostantól kettőzött erővel szól a zsoltár: Tebened bízunk eleitől fogva... S más közösségek is megtalálják a jövőbe vezető utakat.

Radostyáni telefonszámok jegyzéke 2000-ben

Áfész Vegyesbolt	Petőfi u. 13.	345-748	Iskola (általános)	Ady E. u.	345-441
Alexa Károly	Pincesor 34.	407-566	Jánosi Józsefné	Kossuth u.	345-593
Alexa Károly.	Rákóczy út 53.	424-572	Kaderják Ervin	Szederjes u. 7.	424-551
Almási György dr.		20/9678183	Kapalló Imréné	József A. u. 10.	424-322
André Ferencné	József A. u. 11.	424-460	Kapalló Istvánné	József A. u. 19.	424-428
Bagoly János	Szederjes u. 25.	424-440	Karácsonyi Jánosné	Petőfi u. 16.	345-610
Bartus László	Rákóczy út 47.	424-501	Kassai Istvánné	Táncsics u. 5.	424-538
Bata Károly	Szederjes u. 6.	424-526	Kelemen Istvánné	Táncsics u. 17.	424-540
Bencs József	Rákóczy út 7.	424-474	Kelemen József	Rákóczy út 29.	424-479
Bencs Károlyné	Akác u. 24.	424-455	Kelemen Lajosné	Táncsics u. 17.	345-737
Bencs Sándor	Akác u. 20.	424-454	Király Gézáné	Rákóczy út 11.	424-434
Berecz Józsefné	Rákóczy út 13.	424-561	Király László	Ady E. u. 29.	424-324
Bertók József	Rákóczy út 22.	424-478	Kiss Ferencné	Petőfi u. 17.	424-566
Bori Tibor	Ady E. u. 15.	424-448	Kiss János	József A. u. 20.	345-643
Brückler Ottóné	Rákóczy út 35.	345-559	Kiss Jánosné	Táncsics u. 24.	424-543
Budai Zoltánné	Táncsics u.	407-638	Kiss Gábor	Akác u.	407-668
Czakó Tibor	Rákóczy út 82.	424-509	Koós Bálint (G.)	Táncsics u. 28.	424-544
Czakó Lajos	Ady E. u.	424-451	Koós Bálint Attila	Rákóczy út 14.	424-475
Czelláth Mihályné	József A. u. 3.	424-457	Koós Bálintné (K.)	Petőfi u. 4.	424-467
Csáki Istvánné	Szederjes u. 16.	424-529	Koós Ferenc (P.)	Kossuth u. 23.	424-465
Cseh János	Táncsics u. 22.	345-718	Koós Gyula	Rákóczy út 9.	424-562
Cseh Krisztián	Szederjes u. 9.	424-553	Koós Istvánné	Petőfi u. 2.	424-466
Csordás József	Táncsics M. u. 1.	424-535	Koós Lajos	Kossuth u. 27.	424-563
Csordás Lajosné	Rákóczy út 80.	424-508	Kós Jenőné (Sz.)	Rákóczy út. 11.	424-569
Deák Ferenc	Táncsics u. 20.	345-711	Koós Tibor	Rákóczy út 39.	424-497
Dedics Istvánné	Szederjes u. 14.	424-556	Koós Bálint Attila	Rákóczy út 14.	424-475
Dedics János	Rákóczy út 19.	424-437	Körjegyzőség (Parasznyán)		521-034
Demeter Csaba	Kossuth u. 13.	424-464	Körzeti megb. rendőr		20/3116207
Demeter Géza	Petőfi u. 14.	424-470	Községháza	Rákóczy út 40.	521-043, 521-044
Demeter Károlyné	Táncsics u. 2.	424-536	Krucsó Károlyné	Rákóczy út 31.	424-482
Dienes Sándor	Rákóczy u. 56.	422-281	Kun Péter	Táncsics u. 13.	345-613
Dobos Attila	József A. u. 14.	424-565	Kuttor László	Ady E. u. 1.	424-446
Farkas Istvánné	József A. u. 22.	424-559	Lelkészi Hivatal (ref.)	Kossuth L. u. 2.	424-570
Fekete Ernőné	Ady E. u. 51.	424-565	Lénárt Józsefné	Rákóczy út 1.	424-471
Fodor János dr.		20/9368662	Lippai Miklós	József A. u. 9.	424-228
Fónagy István	Szederjes u. 12.	424-528	Lukács Ferenc	Petőfi u. 8.	424-468
Gábor Sándor	Akác u. 9.	424-453	Lukács Géza	Táncsics u. 4.	424-537
Gál Gyula	Petőfi u. 18.	424-432	Lukács Géza	Ady E. u. 63.	424-452
Goór Gyula	Rákóczy út 57.	422-282	Lukács János (V.)	Kossuth u. 29.	424-564
Gulyás Jánosné	József A. u. 1.	424-456	Lukács Jánosné özv. (G.)	Ady E. u. 25.	424-502
Gulyás Szilvia	Rákóczy út 43.	424-498	Lukács Lajos	Rákóczy út 3.	424-473
Gyenge Lajos	Ady E. u. 11.	424-447	Lukács Zoltán	Rákóczy út 18.	424-477
Gyenge János	Kossuth 31.	424-226	Mihics László	Rákóczy út 41.	345-744
Gyórfi Gyula	Rákóczy út 24.	424-499	Miklós Árpád	Petőfi u. 6.	345-746
Hálép Kft. Perger József	Szederjes u. 18.	345-575	Molnár János	Szederjes u. 8.	424-552
Hausel Pálné	Táncsics u. 16.	424-548	Molnár József	Kossuth u. 17.	345-751
Hrabovszki Barnabás	Szederjes u. 10.	424-527	Molnár József	Rákóczy út 60.	424-505
Hurja Zoltán	Rákóczy út 15.	424-476	Molnár József	Rákóczy út 86.	424-575

Molnár Lajosné	Petőfi u. 9.	424-469	Soós Gyuláné	Rákóczy út 66.	424-506
Nagy Albertné	Szederjes u. 24.	424-533	Soós József	Ady E. u. 5.	345-607
Nagy Sándor	József A. u. 7.	424-459	Építőipari generálkivitelező	30 9 553 712	
Nagy József	Szederjes u.	424-444	Soós Lajos	Rákóczy út 62.	424-567
Nánási Józsefné özv.	Rákóczy út 35.	424-396	Sülyi Imre	Táncsics u. 8.	424-558
Nánási Mónika	József A. u. 5.	424-458	Szabó György (N.)	Rákóczy út 9.	424-503
Novák Imre	Akác u. 28.	407-659	Szabó Gyula (K.)	Rákóczy út 72.	424-507
Nyilvános állomás	Ady E. u.	345-150	Szabó Gyuláné /Éva/	Rákóczy út	424-506
Oláh Béla	Rákóczy út 54.	424-504	Szabó Gyula	Szederjes u.4.	424-525
Orvosi Rendelő	Rákóczy út 40.	345-208	Szabó János	Ady E. u. 37.4	424-450
Kondón		345-159	Szabó Márta	Táncsics u. 38.	424-546
Sajókápolnán		345-905	Száva Pálné	Rákóczy út 34.	424-495
Parasznyán		345-404	Szeszák Imre	Szederjes u. 20.	424-330
Varbón		345-009	Szobonya János	Rákóczy út 28.	345-668
Óvoda (Kondón)		345-616	Szobonya Teréz	Táncsics u. 7.	424-539
Óvoda (Parasznyán)		345-507	Szőke Barnáné	Táncsics u. 18.	424-542
Papp József	Rákóczy út 70.	345-602	Szuhai Andrásné	Rákóczy út 84.	424-510
Pálóczy Ágnes	Rákóczy út 49.	424-500	Szűcs Gyula	Rákóczi 66.	424-506
Peleskei Géza	Táncsics u. 11.	424-088	Termelészövetkezet	Bükkalja	
Perger József	Szederjes u.18.	345-575	Gépüzem Malomépület		345-031
Petercsák Edít dr.		20/9623097	Külterület		345-601
Péter János	Rákóczy út 1.	424-471	Tóth Istvánné	József A. u. 29.	424-463
Pingitzer Gábor	Táncsics u. 32.	424-545	Tóth Istvánné	Ady E. 29.	424-449
Pingitzer Zoltán	Ady E. u. 65.	424-426	Tóth Miklós	Petőfi u. 12.	345-552
Pintér Zsolt	Szederjes u. 17.	424-557	Tóth Sándor	József A. u. 2.	345-548
Postahivatal	Ady E. u. 2.	345-535	Tóth Pál István	Szederjes u. 19.	424-530
Polg.mest. Hiv. Rákóczy út 40.	521-043,521-044		Tulák József	Rákóczy út 52.	423-785
Prókai Lajos	Szederjes u. 23.	424-532	Turinszki Gyula	Rákóczy út 8.	424-243
Rácz István	József A. u.	424-073	Vadnai Ferenc	Rákóczi u. 76.	424-571
Rácz János	Ady E. u. 61.	345-729	Várady Zsolt József	Kossuth u. 2.	20/3457982
Ref. Lelk. Hiv.	Kossuth u. 2.	424-570	Vass Zoltán	Rákóczy út 55.	424-573
Rendőrs körz. megb.		20/3116207	Vass Zoltán, bolt	Rákóczy út 32.	424-574
Rubóczky Csaba	Rákóczy út 12.	20/9927430	Ványi Mihályné	Rákóczy út 17.	424-436
Simon István	Rákóczy út 10.	424-435			

EGYÉB FONTOS TELEFONSZÁMOK:

TANÍTÓINKRÓL:

dr. Karácsonyi Jánosné életéről

1922-ben született Lajosmizsén. Az elemi iskolát és a polgári iskolát is itt végezte. Innen Kecskemétre került, ahol felvették a Horthy Miklós Református Tanítónőképzőbe. Bennlakó növendékként itt tanult öt évig, és itt szerzett oklevelet 1941-ben.

Pályáját Szabadszálláson, tanyai iskolában kezdte. Ezután Varbón, Pesterzsébeten, Radostyánban és Parasznyán voltak állomáshelyei. 1947-ben került Radostyánba a községi református elemi iskolába. A már államosított iskolában férjével együtt 16 évig tanított. Ekkorra már – a parasznai körzeti iskola megnyitásáig – nyolc osztályos lett az itteni iskola. Az alsó négy osztályt 1-2, 3-4 megosztásban tanították, a felső 5-6-7 osztályokat szakosították oly módon, hogy dr. Karácsonyi János tanította a reál tárgyakat, feleségének pedig a humán tárgyak jutottak.

Dr. Karácsonyi Jánosné összesen 40 évig tanított, 1973-ban miniszteri dicséretben részesült, 1981-ben ment nyugdíjba. Kb. 20 évig volt alsótagozatos munkaközösség vezető, foglalkozott népműveléssel, irodalmi szakkörrel. A pávaköri tevékenységet kb. 10 évig folytatta. A könyvtári munkát közel fél száz évig, pontosan 48 évig végezte. 1986-ban a népművelési és könyvtári munkájáért szintén miniszteri dicséretben részesült.

S egy tőle vett idézettel hadd zárjam e visszatekintő, megemlékező sorokat: *„Természetesen voltak pályámon kudarcok, mellőzések, sőt néha megaláztatások is. Ennek ellenére hálás vagyok a sorsnak, hogy azt csinálhattam életemben, amit szerettem, amihez értettem. Örülök, hogy megérhettem az arany oklevél elnyerését, amelyet 1991-ben adtak át Miskolcon ünnepélyes keretek között, mert 50 éve annak, hogy megszereztem az oklevelem. Ezt az arany oklevelet tekintem életművem elismerésül, mely arra emlékeztet hátra lévő időmben, ha nehéz is volt a pedagógus pálya, talán mégsem volt hiába.”* V. Zs.

Papp Dániel tanító életéről

1847-ben született Göncön. A Papp család már az 1550-es évektől szerepel Gönc mezőváros adó-lajstromaiban. Földműves, szőlőművelő család volt, de az 1790-től meglévő anyakönyv bejegyzései szerint egyben falusi iparosok (vargák) is voltak.

Nem tudni, miért küldte magasabb „oskolába” ez a varga család első-született fiát. Talán mert ekkoriban indult el az ipari fejlődés, az osztrák bőrgyárak behatolása, s tönkre mentek a bőrkikészítő kisiparosok országszerte. Az is lehet, hogy egyszerűen gyengébb volt a fiú fizikuma fizikai munkára. Az 1864/65. tanévben a Sárospataki Kollégium tanulója, de nem tudni, hol végzett. Mindenesetre már 1869/70-ben kántortanító a radostyáni „oskolában”.

A következő évben megházasodott, s 1872-89 években 5 fiuk és 3 leányuk született, közülük azonban csak 2 fiú és 1 leány serdült fel az akkori egészségügyi viszonyok mellett. Maga a 37 éves anya is meghalt 1890-ben tüdővészben.

Papp Dániel másodsor is házasságot kötött, nyilván gyermekeinek ellátása érdekében, 1892-ben. Ekkor Kis Juliánát vette feleségül, aki miskolci tímár-iparos leánya volt. 1894-

ben született Kálmán nevű fia, aki még öt hónapos sem volt, mikor édesapja „szívszélhűdésben” meghalt.

A radostyáni kántortanító özvegyére nem csak a 4 gyermek gondja nehezedett. Miután édesanyja 1897-ben meghalt, magához kellett vennie egy baleset miatt megbénult, haláláig fekvőbeteg édesapját, s ápolta 20 éven keresztül. Az özvegy tanítóné csak 1920-ban költözött el Radostyánból, mikor Kálmán fiát, aki a debreceni teológián végzett, Mándok község lelkészévé megválasztották.

Így aztán szegény nagyapám sírja ott a radostyáni templom mellett árván maradt. Húgommal legfeljebb 2-3 évenként tudjuk felváltva meglátogatni. Édesapám sírja Miskolcon van, a másik nagyapámé pedig Sajókeresztúrbán (ahol ref. lelkész volt), így környékbeli rokonság nélkül alig lehet azokat gondozni. Mivel személyes kapcsolatam nincs, nem tudom kik, de azt tapasztaltam, néha rendbe teszik valakik, ha mi nem tudunk is odamenni. Valaki „jótét lélek” gondol néha a falu 100 évvel ezelőtti tanítójára Radostyánban is.

dr. Papp Zoltán, Papp Dániel unokája Budapestről

Várady Zsolt: A MAGVETŐ

Jézushoz mennek a népek,
Tudják, beszéde örök élet.
Titkát Atyja országának
Zengi örök ige a mának.

a világ gonosz léte
Irt és pusztít a magvetésbe',
Útfél, kő, bogáncs és kóró,
Gyötrelem, mely hiábavaló.

Jézus szava példázatban:
A magvető kezében mag van.
Hinti magját reménységgel,
Hogy majd arat nagy, víg bőséggel.

Verejték, lázas küzdelem.
Mag remélt módon mégsem terem.
Valamit mégis megterem,
Az az isteni örök kegyelem.

1997. október 11.

Gyülvészi István: Karácsony este van

Kicsiny Betlehembe elrepül ma lelkem,
A szent Gyermekek előtt leborulok csendben,
Örömkönnyem hull rá kisdéd jászolára...
Értem lettél szegénnyé, Dicsőség Királya!

Emberek, testvérek! Krisztus megszületett!
Zengjük ma boldogan: Az Isten szeretet!
Minden bűnünk, bajunk adjuk át az Úrnak,
El a régi szívvel! Örvendjünk az újnak!

Értem indultál el gyászos Golgothára,
Drága szent véred lett üdvösségem ára.
Hát én viszonzásul most néked mit adjak?
Ma született Jézus, szívembe fogadtak!

Nem kárhozat vár ránk. Béke, bűnbocsánat
drága ajándéka Isten szent Fiának.
Ó, mily nagy boldogság Jézust átölelni!
Szent Karácsony napját így kell ünnepelni.

Szent Karácsony napján messze hirdettessék:
Fenn a magasságban Istennek dicsőség!
És ki Betlehemben földre alászállott,
Te isteni Kisdéd, légy örökre áldott!

(1968.)

HIRDETMÉNY

***A Radostyáni Református Egyházközség
temetőjében,***

ha olyan valakit akarnak eltemetni,

aki nem fizette

a meghatározott mértékben és rendszeresen

az egyházfenntartói járulékot

a Radostyáni Egyháznak,

akkor utána temettetője

25.000, azaz huszonötezer forint

sírhelyhasználati (sír-bontási)-díjat

köteles fizetni

az Egyházközség pénztárába.

A betonsírkeret-, sír- vagy kriptaépítést

be kell jelenteni a Lelkészi Hivatalban,

és ott arra építési engedélyt kell kérni!

Radostyán, 2000. január 27.

PRESBITERIUM

A nemfizető elhunyt egyházi eltemetése esetén

5.000, azaz ötezer forintba kerül

a helyben szokásos harangszó.

MAGYAR SZEMMEL

Ifj. Csitkó Pál szakaszvezetőnek, a 13./1. (43.) gyalogezred/zászlóalj távbeszélő szakasz R3-as rádiójárőr parancsnokának levele szüleihez, édesanyjához, Csitkó Pálhoz és Gond Erzsébethez Icsnyéből, Oroszországból Sajószentpéterre, Borsod vármegyébe 1943. márciusban. Csitkó Pál katonai szolgálatának ideje a hadifogsággal együtt 9 és fél évig tartott. Hadifogságért 360.000 forint kárpótlást kapott.

Levelet írok ma édesanyám neked.
Nézd, kezem írását, él még a gyermeked.
Messze elkerültem, óh, de ez ne fájjon,
Haza jár a lelkem csendes éjszakákon.
Egy fényes csillaggal mindig otthon vagyok,
Ami felettetek is ily szépen ragyog.
Tudom, otthon engem nem felejtettetek,
Ha már gondolatban el is temettetek.
Ne temessetek el, nem haltam meg, élek,
Ha eljön majd az idő, újból hazatérek.
Lelkem azt megérzi, hogyha sírsz, jó anyám,
S fölítatja könnyed álmatlan éjszakám.
Talán észreveszed a sok-sok éjszakákon,
Mikor szemedre nehezen jön álom,
Betekintek hozzád, s letörlöm könnyed,
Tudom, édesanyám, akkor könnyebb.
Bizony nehéz várni, amíg hazatérek,
Nehezen telnek el a hosszú-hosszú évek.
De eljön az az idő nemsokára talán,
Újból csókolhatlak, Drága Édesanyám.
Sokszor előttem van őszülő szép hajad.
Sokszor látom, mikor elmosolygód magad.
De sírni is látlak, s hidd el, ez fáj nagyon nekem,
Mert ha te sírsz, anyám, könnyes az én szemem.

Beszéltek-e rólam a lámpa fényénél?
Gondoltok-e énreám a kenyér szegésnél?
S ha templomba mentek nélkülem Vasárnap,
Hová az emberek oly áhítattal járnak?
Nem furcsa-e nektek, hogy én nem mehetek,
S az Úrvacsorákon nem vagyok veletek?
Milyen szép volt, mikor szólítottad nevem.
S ez az egy szó: „Fiam”, ez a legszebb nekem.
Mikor a múltó est elhoz most egy éjszakát
Nem köszönhetlek, anyám, jóéjszakát.
Mindez nekem is fáj, de neked hétszeresen,
A te jószágod, anyám, sehol sem lelhetem,
Ha sorsom kívánja és távol maradok,
Szereteted őrzöm, mint egy szent ereklyét,
S neveddel éhezem majd sírom keresztjét,
S ha itt idegenben ásnák meg a sírom,
Búcsú levelemben anyámnak ezt írom:
„Szereteted, könnyed mind magammal vittem.
Áldjon meg, jó anyám, örökre az Isten!”
Azonban remélem, hogy még viszont látlak,
Hisz nem halhat meg, az kit visszavárnak.
Kérjük a jó Istent, Ó megsegít bizván.
S zárom sok-sok csókkal e levél írását.

Reményik Sándor: Romon virág

Visegrádi fénykép. Imre Gyurinak

Körül feketecsipkés rom-falak...
Sziklába markol még a gyökerük.
A Duna ballag a várhegy alatt
S a nap a málló kövek közé süt.
Nem ostromol, csak besétál a szél,
Itt-ott látong egy kapuboltozat --
Messziről ide kékel a Pilis --
A régi méltóságból ez maradt.
Nap, szél, Duna, és messze kitekintés:
Nagy Lajos udvarából ennyi csak.

Körül feketecsipkés gyász-falak.
Mily otthon ez? Mélabú otthona.
Olyan, mint a darabokra tört gyűrű,
Mint a megrepedezett korona.

Ó életünk. – rom-életünk.
Lehetnél volna te is korona.
Feketecsipkés gyász-falak között
A várkut – mondják: feneketlen mély.
Vagy legalább is a szirt gyökeréig,
Várhegy talpáig, Duna-szintig ér.
A kút torkára kő-káva szorul.
A kő-kávát meg érc-lemez fedi.
Rajta lakat. Tán jó, hogy nem lehet
Multunkba mélyen letekinteni.

Az érc-fedőn, a mult érc-takaróján
Egy kisfiú ül, és kacag...
Lógatja lábát... Szinte hallani
E himbálózó vig harangokat.

Nem sejt vidám tilóhelye alatt
Várkutát, iszonyu mélységeket, –
Harangoz... e harangszó, ha leér:
Megsikklandozza lent a nagy vizet
Mí nem repedések és romok
Csak Dunát érez, szelet és napot.
És hátha elvisz nevető szemében
A Pilis kékjéből egy darabot.

Nézzük. – és egybeölelünk vele
Távol hegyet, szelet, napot, Dunát, –
Nézzük, és e látástól elfelejtjük
Életünket, a tört rom-koronát.
Lehet rom, és lehet reménytelen:
Virág nő rajta mégis: friss virág!

HÍREK, HIRDETÉSEK

Karácsony előtt csütörtök estétől *bűnbánati istentiszteleteken* készülhetünk a szent ünnepre.

Karácsony első napján délelőtt *úrvacsoraosztás* lesz *a templomban*, első nap délután, második nap délelőtt és délután a legátus hirdeti az igét a gyülekezeti házban. Karácsonyi legátusunk *Sóhajda Levente IV. éves teológiai hallgató* lesz a Debreceni Egyetemről.

A legátusnak szánt *adományokat konfirmandus gyermekek gyűjtik* össze községünk házainál.

Húsvét első napján délelőtt *pótpresbiterválasztó közgyűlést* tartottunk. A megválasztott pótpresbiterek: *Czakó Lajos, Demeter Csaba, Sarkadi István és Szőnyi Gábor*.

Gyülekezetünkben két leány, *Kuttor Diána és Csordás Titanilla* vett részt Miskolcon a Léva Ref. Gimnáziumban tartott *nyári kántorképzőn*, sikeres vizsgát tettek a tanfolyam anyagából. Örülünk sikerüknek és a további folytatásra biztatva gratulálunk nekik.

A magyarországi *lepramisszió*nak 3000 forint adományt küldtünk el, amit köszönettel nyugtáztak.

Május 14-én lelkipásztor-beiktatáson voltunk Alacsán, 17 fővel. Szép ünnepély emlékéit őrizzük arról a vasárnap délutánról.

„*Radostyán 1762-es évi harangtoronyáért*” Alapítványra a személyi jövedelemadó 1 százalékának felajánlásából *1999-ben 73.212 forint, 2000-ben 33.486 forint* érkezett. Az adományokat köszönettel fogadta az Alapítvány Kuratóriuma. A beérkezett összeget részben a műemlék harangtorony *helyreállítási tervének* elkészítésére, részben a *torony körüli vízelvezetés* megoldására (csatormázásra) fordította.

Augusztus 26-án templomunkban emlékezetes, szép ünnepségen adta át dr. Skultéty Sándor államtitkár községünknek *a millenniumi zászlót*.

November 28-án és december 5-én délután *gyülekezetünk asszonyai száraztészta csinálásra* gyűltek össze, hogy szeretetintézményeinknek, *Sajósenyére és Budapestre a Schweitzer Otthonba* adományozhassanak. Első alkalommal 12-en, második alkalommal 7-en vettek részt. Legyen áldás munkájukon.

Használt, otthon már feleslegessé lett, de *még használható ruhákat gyűjtünk* szeretetotthonokba.

Köszönetet mondunk *Papp Dániel volt radostyáni kántor-tanító leszármazottai* nevében is a radostyáni *Tóth-Pál családnak*, hogy 104 éves sírját rendbe tették.

A gyülekezeti ház és a parókia közötti *járda építéskor* végzett munkákért *köszönet* illeti az abban résztvevőket. *Köszönjük Sarkadi István pótpresbiterünknek* és embereinek a templom és a gyülekezeti ház *csatornájának felszerelését*.

Adományokat kér és vár híveitől az egyházközség a mindig folyamatban lévő munkák támogatásához. Ezekről a munkákról, és tervekről rendszeresen ad tájékoztatást a lelkipásztor az istentiszteleteken, a hirdetések alkalmával.

Kérjük, hogy a temetőben, a sírokon végzendő munkákhoz senki se a templom közvetlen háta mögül hordja a földet. Ilyen is van!

2000-ben az újság megjelenéséig Isten dicsőségére: Csont Béla 1000 ft., néhai Oláh Erzsébet temetője 1000 ft., özv. Bata Imréné 2000 ft., Kassai István 4000 ft., Koós Tibor 2000 ft., özv. Csitkó Pál 1000 ft., Szőnyi Gábor és Szűcs Edit 50. házassági évfordulójuk alkalmából 5000 ft., özv. N Szabó Lajosné 1000 ft., Tóth Miklós és családja 5000 ft., özv. Hausel Pálné 5000 ft., név nélkül 600 ft., özv. Csitkó Pál 2000 ft., Bakos Mátyásné 3000 ft., özv. Demeter Károlyné 2000 ft., *gyülekezeti házra, kerítésre:* Szobonya Teréz 2000 ft., *a gyülekezeti ház függönyeire* Czakó Lajosné 7000 ft., *a nagyobb függönyöket, sötétítőket* özv. Berecz Józsefné adományozta, *függönykarnisokra* név nélkül 1999. novemberben 10000 ft. Isten gazdag áldása legyen a jószívű adakozókon!

Emlékharangszó volt 2000-ben egyszer, néhai özv. Zakár Béláné temetésének 10. évfordulóján.

**„ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT,
ÉS EL NE FELEDKEZZÉL
SEMMI JÓTÉTEMÉNYÉRŐL.”**

(CIII. Zsoltár 2. vers)